

Quamquam nostri casus plus honoris habuerunt quam laboris,
 neque tantum molestiae quantum gloriae,
 majoremque laetitiam (ex desiderio bonorum) percepimus
 quam (ex laetitia improborum) dolorem.

Sed [si aliter [ut dixi] accidisset],
 qui possem queri,
 [cum mihi nihil inproviso
 nec gravius [quam expectavissem]
 (pro tantis meis factis) evenisset].

Is enim fueram,
 cui [cum liceret
 aut capere majores (ex otio) fructus
 quam ceteris (propter variam suavitatem studiorum)
 [(in quibus) (a pueritia) vixeram],
 aut subire [si quid accideret acerbius universis],
 non praecipuam sed parem (cum ceteris) fortunae condicionem]
 non dubitaverim
 [me (gravissimis tempestatibus ac paene fulminibus ipsis) obvium ferre
 (conservandorum civium causa)],
 [meisque propriis periculis parere commune reliquis otium].

Neque enim (hac /nos patria/ lege) genuit aut educavit,
 [ut nulla quasi alimenta exspectaret (a nobis)],
 [ac tantummodo (nostris /ipsa/ commodis) serviens tutum perfugium otio nostro
 suppeditaret et tranquillum (ad quietem) locum],
 [sed ut plurimas et maximas nostri animi, ingenii, consilii partes ipsa sibi (ad utilitatem
 suam) pigneraretur],
 [tantumque nobis (in nostrum privatum usum)
 [quantum ipsi superesse posset]
 remitteret].